

De dignoscendis peccatis

12 **Peccatum dicitur culpa.** Dicitur (culpa) quatenus procedit à voluntate libera, actus n. moralis intentum dicitur culpabilis, in quantum procedit ab agente libero; unde peccatum naturae cum sit ab agente non cognoscente, culpa dici non potest.

13 **Peccatum dicitur reatus.** Dicitur (Reatus, & poena) nam cum in peccato mortali sint duo motus, scilicet auersio à Deo summo, & incommutabili bono, & conuersio ad bonum commutabile, & terrenum, sibi correspondentia duo mala; scilicet quatenus auertit se à Deo, consequitur reatum pena eterna i. pena damni, quæ est priuatio uisionis diuinæ, nam qui Deo terga uertit, eligendo magis amorem creaturae inordinatum, quam amorem dei creatoris, & benefactoris nostri, meretur, vt priuetur eius aspectu, & fruitione: quæ poena habet quandam rationem infinitatis ex termino, à quo elongatur. est enim elongatio quadam ab infinito bono, & qui sic elongatur, meretur perpetuo carere eius aspectu, & esse exclusus ab eius conforto: quatenus autem conuertit se ad creaturas, & bonum commutabile, conequitur quandam pñam sensus, sic enim requirit iustitia Diuina, ut quæ contra rationis debitum suę voluntati induxit, iustum est, ut in aliquo puniatur.

14 **Vana confusio non est aterna ex sua natura.** Dicitur (Vana confusio non est aterna ex sua natura.) Quæ pñam suapte natura non est eterna, & infinita, vt ait Sotus in 4. dist. 15. q. 1. at. 4. nec intensiuè, quo ad quantitatem, nec extensiue, quo ad temporis durationem, quia obiectum per quod debetur, non est malum infinitum: sed intantum homo punitur aeterno tempore, pro quanto remanet per semper Deo inimicus, & ab eius conforto exclusus, si autem amicitiam recuperet, auferetur reatus pena aeterna, quæ correspondet auersioni, id est efficietur dignus eius aspectu & poena sensus, quæ respondet conuersioni creaturae commutatur in temporalem ad hunc sensum, vt sicut per aeternam iniuriam nunquam habuisse finem, per amicitiam postea reintegrata, remanet in suo naturali esse finito; quæ ideo remanet, ut detur locus iustitiae. Quam poenam solvere debet, vel hic per flagella, & tribulationes huius mundi, patienter tamen: impatientia n. nihil operatur: vel in purgatorio, nam qui alterum offendit, quamvis amicitiam reconciliat ueniam petendo, remanet tamen debitor damni illati, & iniuria factæ; & ad hoc deseruit purgatorium.

15 **Peccatum dicitur iniurias.** Dicitur (Iniquitas) propter annexam malitiam, quam habet: & hoc modo est nominis speciale: nam intelliguntur tantum pro peccatis, ex malitia factis.

Dicitur (Delictum) pro peccato primorum parentum; vel pro peccato originali cuiuscunque iuxta illud Psal. Delicta iuuentutis meæ. Vel dicitur delictum, pro habitu peccatoris, ex multis actibus acquisito, dicimus enim quando aliquis est intemperatus, habere vitium intemperatus: quando est auarus, habere vitium auaritiae, & similia, & non dicitur auarus per unum actum auaritiae, sed per multos actus, quando est habituatus in illa.

16 **Peccatum propriæ do dicatur.** Dicitur finaliter (Peccatum) pro actu peccandi, s. quando aliquis actualiter operatur quod malum est, puta fornicando, actus ille fornicationis propriæ peccatum dicitur, & similia, & hoc modo definitur hic.

17 **Vnnerfalis definitor peccati mortalium tam ex natura, quæ ex causa.** Peccatum mortale est deordinatio actus humani contra præceptum Diuinum, vel humanum, promulgatum, receptum, & non derogatum, aeterna poena munitum, vel contra aliquod pro tali habitum, vel contra salutem animæ proximi spretum, vel ob finem mortalem, vel in quo fuius ultimus ponitur, quod ignorantia, surreptio, paruitas materie, vel dispensatio iusta, vel causa iusta, quæ ad legem humanam, ab eo non excusat.

Cuius actus deordinatio consistit, aut in facto, malum operando, aut in dicto blasphemias contra Deum, ac Sanctos dicendo, mendacia pernicioſa, infamias, falsa testimonia, & huiusmodi contra proximum narrando, & in cogitatu, delestando se in cogitatu maligno, aut lascivo, malum desiderando, odio pro-